

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo Plvra Qvam XX. Antiqua monumenta, nunquam edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1602

VII. De homine, qui in conuiuio Principis renuens charitatem Martyris,
colapho percussus est & terrifico.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64160](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64160)

exponeret. Cui tamen imprecatus est dicens: Debitor B. Emmerammi sit in die iudicij, qui hunc vñibus eius subtraxerit feruitij. Quod quantum valeret, cito experturus Rex, præcepit eum temere tolli & efferri. Cumq; ascendisset equum prope monasteriũ incurrit dysenteriaẽ morbum. Quo tremefactus, ac in se facti commercium sentiens percruciatus, eodem momento restituit librum beato Emmerammo, inde secum ferens dolorem, quo in FRANCIA vltimum clausit diem. Tunc venerandus Antistes tuto Christo adhærens in Martyre suo, coronis Principum CAROLI, CAROLOMANNI, ARNOLDI, addens de suo quantum potuit, B. Emmerammo aureum altare parauit, venustissima forma decorauit, mille gemmis ornauit. Hic atqui cæcatus corpore, sed illuminatus mente, castigatæ infirmitatis necessitatem vertit in animi augustam virtutem; & nequaquam valde depensans priuatum se luminis, quod sibi commune esset cum muscis, talem spiritus habuit consolationem, vt per eum ventura præuideret, ac ea, quibus minimè intererat, facta patenter ediceret. Constitutus ergò apud LVNÆLACVM triginta ferme RASTIS à Ratisbona distantem grande in ea quadam die factum suis indicauit incendium. Huius rei non solum probato, sed etiam totius in eo pietatis testimonio, exemptus e medio, vt nobis dictat bona spes, migravit ad cælicas sedes: ibi quem hic dilexit patronum suum semper visurus Emmeramum. Cuius propitia intercessio famulis obtineat apud lumen verum illuminationem oculorum nostrorum, ne vnquam mortis obdormiamus in portis.

VII.

Postquam monasterium beatissimi Martyris Emmerammi, quod prius extra fuerat, cœpit esse intra muros RATISBONENSIVM ciuitatis, quos ARNOLFFVS Dux, inter

*Lunelacum
Mansee.*

Arnolfus D.

G

optima-

Henricus R.
Otto Imp.

Michael Epif.
Ratisbon.

* al. dicens.

* fort. hæc
charitas.

optimates opere diuiso, cito construxerat, sub Rege HEN-
RICO, filius ei^o de gente SAXONVM primus Impator OTTO
adhuc eandem probum duxit venire ciuitatem. In qua fa-
ctis & celebratis, quæ erant Imperatorij iuris, B. Emme-
rammum curte Regia donauerat, quam germana lingua
HELPHANDORF vocitat, Romana verò, Adiutorij vicum
latinizat, tunc MICHAEL HIASPOLITANVS Antistes in
quodam monasterij palatio Imperatori parauit conuiui-
um, quo principem cum primatibus fecit recumbere se-
cum. Cum ritu epulantium pene forent confirmati, & vino
lætati, Imperator ore iucundo SAXONIZANS* diè: Sice-
ram cuius quis bibat, huius & carmen canat. Beati Emme-
rammi bona manducauimus ac bibimus, inde mihi videtur
æquum charitate eius finiri conuiuium. Mox aderant pin-
cernæ, propinantes singulis ad nutum Imperatoris cha-
ritatem Martyris. Ob cuius venerationem inter se cun-
ctis osculum dantibus, & inuicem ad potû charitatis se co-
hortantibus, vnus hanc superbè respuens dixit: * Hæc in
ventre meo non habet locum: quia cibus & potus iam in-
trantes præoccupauerant illum. Adhuc lingua palpitans
ex emissionem verbi mouebatur, & è pariete cui amphipen-
dulato dorso tenus innisus adhæsit, colaphum tam valide
complosum accepit, vt è fessu proiectus in medium palatij
præceps rueret: nec non simul omnes timor & altus stupor
caperet. Tum, religioso Monarcha cum Episcopis & opti-
matibus Ecclesiam festinanter ingressus, cõsonantib^o cam-
panis, Deo & Martyri pro gratiarum actione, laudes cele-
brantur ac letania. Sed ne forte alicui istud videatur in-
credibile, sciat quisq; fidelis, id me nullatenus fingere, sed
à quodam viro fideli, atq; sene, SIGIBALDO nomine, sicut
scripsi accepisse, qui per fidem Christi testabatur huic se
conuiuio interfuisse, & nihilominus vera dixisse. Tu au-
tem

tem sancte Emmeramme, quem omnipotens hoc in signo, ut in cæteris, voluit honorare, preces illi pro nobis peccatoribus funde, quo per veram charitatem angelum satanæ colasizantem nos possimus auertere.

IIX.

Erat quidam sub prænominato Angelici nomini Episcopo beati Emmerammi Monachus, nec non etiam Ecclesiæ custos & ædituus, nomine ADALPERTVS. Is locorum Sanctorum desiderio transmarinam aggressus est peregrinationem. Qua Hierosolymam petens & cætera cœlestis thesauri perlustrans ea loci sacratia, millenis aduersitatibus atteritur, terra & mari tentatur, ex ipsis quoque faucibus mortis patroni sui precibus, frequenter creptus probatur. Quod semel quam evidenti signo factum fuerit, relatio ipsius hinc inserta patefacit. Quadam die iter in mare fecimus nauale, pro qua nobis tristem, densitas nubium, collisio fluctuum, spiritus procellarum pepererunt noctem. Cumque ventis & vndis hinc inde quassati iactaremur atque pericula mortem minaretur, peruentum est ad hoc, ut nautæ conclamarent: Domine nō est. Et nauclerus diceret tremulus: Defecit. Tum ego miser de profundis ruminans, vitæ absumptis omnium spebus præ tristitia sum soporatus. In dormiendo autem videbam quasi Domini mei Martyris Emmerammi præ oculis pendere pastoralem virgam, quam vulgo dicunt cambotam vel ferulam. Cuius vnco ad faciem meam conuerso, sentiens adesse mihi beneficia patroni sepè experti, inanū tētabam illi inserere, ut de profundo pelagi post se sic me adhærentem dignaretur extrahere. Tunc certè in ipsa manus porrectione, quam veluti vigilans leuabam, expergefactus vidi noctem die; lætis tristitia; aeris turbida, serenitate mutata. Ad cuius spectacula exhilaratus mirabar cum mirantibus